

Стефчо (приближава се до Жора и дяволито смига съ око). Можеш ли позна защо дойдохъ да те викамъ?

Жоро (оставя молива). То се знае — да играемъ!

Стефчо (усмихнатъ). Не! Не за това!

Жоро (мисли). Тогава, тогава — да ходимъ нѣкжде.

Стефчо (клати глава). Не е и това! На, не можешъ позна! То се видѣ, че азъ ще ти го кажа!

Жоро. Чакай! Азъ самъ ще позная! (Мисли).

Стефчо Е, колкото и да мислишъ, не можешъ позна! Слушай сега! (Жоро оставя молива и го слуша внимателно).

Стефчо. Едно дете продава (кожена) футболна топка. Ама знаешъ ли каква? Чудо! Ето на, толкова голѣма и нова, съвсемъ новичка! Продава я съ два *плондера*, съ помпата, съ всичкото за 80 лв.. Само за 80 лв., кжде ти даватъ такова нѣщо? Най-напредъ детето казало на Ваня. Той нѣмалъ толкова пари, та викна мене, Борето и Митко. Всички дадохме по 20 лв. и се събраха 60 лв.. Трѣбватъ ни още 20 лв. и работата ще се нареди. Сѣтихме се за тебе. Ще дадешъ 20 лева, после по цѣль день ще ритащъ! Ихъ, а каква топка! Като я ритнешъ, въ облацитѣ лети!

Кжде ще намѣримъ такова нѣщо! За 80 лв. (кожена) футболна топка съ два *плондера*! Двадесетъ лева ще дадешъ, а пѣкъ ще ритащъ, колкото ти се иска!

Единъ день ти ще държишъ топката, единъ день азъ, единъ день Ваню. Така ще се изреждаме!

Жоро (стои замисленъ).

Стефчо (тупва го по рамото). Какво му мислишъ още? Хайде, дай 20 лв. и бързай да вземемъ топката! Я вижъ, докато се напомнимъ, нѣкой други отишълъ да я вземе!

Жоро (замислено). Нѣмамъ пари!

Стефчо. Поискай отъ баща си или пѣкъ отъ майка си!

Жоро. Ще ме запитатъ защо ми сж и като се научатъ, че сж за футболъ, хемъ нищо не ще ми дадатъ, хемъ ще ми се каратъ!

Стефчо. Па излъжи ги, че ти трѣбватъ за нѣщо!

Жоро За какво?

Стефчо. Ехъ, за какво! Малко ли нѣща има? ... Кажимъ: „Дайте ми 20 лв., че ми трѣбватъ за тетрадка!“ И тѣ ще ти дадатъ.

Жоро (клати глава). Тѣ, щомъ ме погледнатъ въ очитѣ и, ще познаятъ, че лъжа. И после...

Стефчо (сърдито обикаля изъ стаята). Вѣтъръ! Много ще те познаятъ! Страхливко! На, заради тебъ ще изгубимъ хубавата топка! (Вижда закачена чанта на стената. Спира се, поглежда я, замисля се, поглежда Жора и се усмихва).

Стефчо (радостно). Открихъ! (Приближава къмъ Жора и му показва чантата). Ето на, тази чанта ще ни спаси! (Тича, взема чантата и я отваря). Вжтре банкнота 20 левчета. Рабо-